

ли по сребърния рогъ, който грѣйналъ като мѣсечина.

Великолѣпното седло било украсено съ съжпоцѣнни камъни, които блѣщѣли съ цвѣтоветѣ на небесната джга.

Но най-голѣма слава се падала на неговия шлемъ отъ излѣсканъ пиринчъ, който грѣлелъ като разпламтѣлъ огънь. На шлема се развѣвало кичесто перо, което вземало частъ отъ сиянието на околния блѣсъкъ и сѣкашъ само блѣстѣло като косата на опашата звѣзда.

Тѣй донѣ Ланчело се приближавалъ къмъ вълшебния островъ, на който живѣла дамата отъ Шалотъ и работѣла надъ своя гергевъ.

Още нѣколко крачки и рицарьтъ ще стигне до онова мѣсто на пѣтя, откъдѣто изображението му може да се види въ изкусно поставеното на прозореца огледало. Рицарьтъ не знаелъ нищо за това, и си каралъ полека изъ пѣтя. Но ето образътъ му трѣйналъ въ огледалото и бавно се подвижилъ върху кристалната повърхнина. Княгинята изтрѣпнала. Такъвъ образъ тя не си е въобразявала. Тя видѣла широкитѣ му отворени вежди, прѣлестното му лице, засмѣнитѣ му очи, черната му като вжгленъ коса. Изгледала го отъ глава до пети. Изгледала го дори до лѣскавитѣ подкови на копитата на коня.

Рицарьтъ продължавалъ да пѣе и гласътъ му на вълни се носѣлъ прѣзъ отворения прозорецъ на замъка и достигналъ до ушитѣ на княгинята. „Трала ла ла, трала ла ла...“ пѣелъ рицарьтъ и си мислѣлъ, че пѣе за синьото небе, което никога не е било тѣй ясно и синьо като сега.

При гласа на тая пѣсенъ княгинята спрѣла работата си. Въ очитѣ ѝ блѣсналъ свѣтълъ лжчъ и по блѣднитѣ ѝ страни се показала слаба червенина. Безъ да мисли за жестоката сждба, която я очаква, тя скочила отъ мѣстото, хвърлила червената копринена прѣжда отъ ржцѣтѣ си и като въ сънь се затекла къмъ прозореца.

Три стѣпки ѝ трѣбвали за да пристѣпи до прозореца, ала тя никога не бѣ направила тия стѣпки.

Княгинята гледа на свѣта.

Бавно обърнала княгинята своето прѣлѣстно лице къмъ прозореца и погледнала на вѣнъ къмъ страната, която никога не била виждала. Бавно тя навѣзла на гергева всичко, което видѣла прѣдъ себе си; прѣкраснитѣ житни ниви, зеленитѣ ливади, синьото поточе, което клоkochи надолу, свѣтлошаренитѣ дрехи на минувачитѣ и далечнитѣ сиви кули на Камелотъ. Най-послѣ тя спрѣла погледа на Ланчело: на неговия великолѣпенъ шлемъ, на свѣтлата му бро-

ня, на лѣскавата сабя, на пѣргавия конь; на седлото, украсено съ елмази, на прѣлѣстното му лице, което се усмихвало. Слаба въздишка излѣзла отъ гърдитѣ ѝ, когато тя се облегла на рѣшетката на прозореца.

Въ тая минута задъ нея се раздалъ страшенъ трѣсъкъ. Тя се извърнала и въ ужасъ видѣла, че огледалото, чудното, вълшебно огледало, което прѣди минута било прозрачно като кристалъ, станало тъмно и пропукнато отъ единия край до другия. Като по магически знакъ, нейнитѣ хубави цвѣтни бродерии, надъ които е работила тѣй дълго и съ такова из-